

Ο ΕΓΩΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ — ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. ὦ! ὀρίσατε, κύριε.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Κύριε. Ἐτοποθετήθητε εἰς τὸν οἶκόν μου μὲ ὀγδοήκοντα φράγκα κατὰ μῆνα; Διατὶ τοῦτο;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Κύριε. Ἐλαβον τὴν τιμὴν νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν οἶκόν σας ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ γραμματέως καὶ πληρεξουσίου ὑμῶν.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Ὁ προκάτοχός σας δὲν ἐλάμβανεν εἰμὴ ἐξήκοντα. Μὲ τοὺς ἰδικούς σας ὄρους νομίζω ὅτι ἔχω πλειότερον δικαίωμα νὰ ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν τὴν ἀκρίβειαν.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Διατάξατε, κύριε. θέλετε ζῆλον πλειότερον, θέλετε τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ἀφοσιώσεως τὴν πλέον ἀπόλυτον;

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, κύριε. ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἐὰν διὰ νὰ μοῦ δείξετε ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν περιπατεῖτε εἰς τὸν κῆπον ἀντὶ νὰ ἦσθε εἰς τὴν ἐργασίαν σας. Εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ τοιοῦτο δὲν προδίδει ἀκρίβειαν εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων σας.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἐδίδα λογαριασμὸν εἰς τὴν δεσποσύνην διὰ τινα ἐντολὴν τὴν ὁποίαν μὲ ἐτίμησε διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης της.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Τὸ νὰ ἐκτελήτε τὰς παραγγελίας τῆς δεσποσύνης εἶνε τὸ καλλίτερον, ἀλλ' αὐταὶ δὲν πρέπει νὰ σᾶς κωλύουν ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν καθηκόντων.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, Κύριε, βλέπετε... βλέπετε... σᾶς εἶπον ἔν ψεῦδος.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Ναί; τί;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἡ δεσποσύνη δὲν μοῦ ἔδωκεν οὐδεμίαν ἐντολὴν.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. — Λοιπὸν τί ἐκάμνετε εἰς τὸν κῆπον.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Τρέμω ὄλος! ἀλλ' ὅπως δήποτε τί νὰ εἶπω, κάλλιον σήμερον παρὰ μίαν ἄλλην ἡμέραν, ἐπειδὴ ὅπως καὶ ἂν ἦνε, θὰ τὸ εἶπω.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Τί τρέχει;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἀμα ἀνοίγω τὸ στόμα μου! ἡ γλῶσσά μου παγώνει.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Τί εἶνε αὐτό! Κύριε.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἡ δεσποσύνη Ραλλοῦ....

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Λοιπὸν.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Λοιπὸν τὴν ἀγαπῶ, τὴν λατρεύω.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. ὦ θεέ μου!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Θὰ σᾶς ἦμαι υἱὸς ὅστις καὶ θὰ σᾶς ἐκτιμᾷ καὶ θὰ σᾶς ὑπακούη.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. — Κύριε Δημήτριε, ἀσμονεῖτε.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Εἶμαι νέος ἀνευ περιουσίας, ἀλλὰ μὲ τὸ στήριγμά σας καὶ τὰς συμβουλὰς θὰ ἀποκαταστηθῶ. Ἀφ' ἑτέρου μία δραστηριότης ὑπερόριος εἰς τὰ συμφέροντά σας ἔσεται ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Τὰς ὑποθέσεις σας θὰ τὰς θεωρῶ ὡς ἰδικάς μου.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Τὸν βλέπεις ἐκεῖ! δὲν εἶνε τόσο ἀνοστος. Κύριε Δημήτριε, ἄς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως. Ἐὰν ἐννόησα καλῶς τοὺς ἀσυναφεῖς λόγους σας, νομίζω ὅτι μὲ προτείνετε νὰ σᾶς δώσω τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ναί! Κύριε, καὶ πιστεύσατε....

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Ἄς τελειώνωμεν. Θέλω νὰ σᾶς ἀποδείξω μίαν μεγάλην ἀνεξικακίαν.

(Ὁ Δημητράκης τρέχει νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τοῦ Χονδρέλλου, καὶ πειρᾶται νὰ τὴν φιλήσῃ. Ὁ Χονδρέλλος τὴν σύρει μὲ ὑπερήφανον ὕφος.)

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Ναί! θέλω σᾶς δείξει τὴν μεγάλην ἀνεξικακίαν μου. Δὲν σᾶς διώκω τὴν στιγμὴν αὐτήν. Νὰ τελειώσετε τὸν μῆνά σας, τὸ τοιοῦτον σᾶς δίδει τὸν καιρὸν συγχρόνως νὰ εὑρετε μίαν θέσιν.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἄλλὰ! Κύριε . . .

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Καὶ εἰς τὴν νέαν τοποθέτησίν σας, σὰς συμβουλεύω νὰ φανῆτε ὀλιγώτερον ὑπερήφανος, ἀπαιτητικός.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἄλλὰ Κύριε! θὰ κάμω ὅπως καὶ ἡμεῖς. Διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς τιμιότητός μου θὰ κατασταθῶ πλούσιος, θά . . .

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Ἄ! θέλετε νὰ νυμφευθῆτε τὴν δεσποσύνην des Aulnaies. Μὰ δὲν εἶναι ἡμίσεια ὥρα ὅπου τὴν ἀπεποιήθη εἰς τὸν Κόμητα Κολοκύθαν, ὅστις, τὸ ἀκούεις, ἦλθε προσωπικῶς νὰ νὰ τὴν ζητήσῃ διὰ τὸν υἱὸν του. Ἐυνοεῖτε λοιπὸν, πολὺ καλὰ πιστεύω, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν δώσω εἰς τὸν υἱὸν ἐνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Ὁχι! ἡ δεσποσύνη des Aulnaies δὲν εἶνε προωρισμένη νὰ γίνῃ Κυρία Δημητράκη Λιμπιρίκη, Κουρκουρίκη, ξεύρω πῶς λέγουν τὸν πατέρα σου.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Κύριε, ὁ πατήρ μου εἶνε εἰς τιμιώτατος ἄνθρωπος.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Τίς σοῦ λέγει τὸ ἐναντίον· καὶ σὺ ἀκόμη, ἀκριβέ μου, εἶσαι εἰς τιμιώτατος ἄνθρωπος. Ὁλος ὁ κόσμος εἶνε τιμιώτατος. Ἄλλὰ . . . τέλος πάντων εἶνε τάξεις εἰς τὴν κοινωνίαν, εἶνε γένη . . . Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ δυστύχημα τούτου τοῦ καιροῦ, ὅτι ἕκαστος ζητεῖ νὰ ἐξέλθῃ τῆς σφαίρας . . . ὅτι ὅλα τὰ μέσα τὰ θεωροῦν θεμιτὰ διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν σκοπὸν των· ὅτι ἕκαστος δὲν γνωρίζει τὴν κατωτέραν θέσιν του, οὔτε τὸν ἐγωϊσμόν τοῦ ἄλλου. Εἶνε ἡ σαλάτα, (κουλουβάχατα) εἶνε ἡ σύγχυσις.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Κύριε.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Ἀρκετά· ἄς παύσῃ περὶ τούτου ἡ ὁμιλία. Θὰ τελειώσετε τὸν μῆνά σας. Ἐν τούτοις, εἰάν κατὰ τὰ διάστημα τῶν 20 ἡμερῶν ὅπου θὰ μείνετε ἐδῶ σκεφθῆτε ν' ἀπευθύνετε τὸν λόγον εἰς τὴν δεσποσύνην des Aulnais, καὶ μόνον ὑψώσετε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτήν, θὰ ἀναχωρήσετε μετὰ πέντε λεπτά, χρόνος ἐπαρκῶν νὰ μαζώξετε ταῖς πένες σας καὶ τοὺς σουγιάδες σας.

[Ὁ Εὐτέβιος εἰσέρχεται.]

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Κύριε, τὸ πρόγευμα εἶνε ἔτοιμον.

ΧΟΝΔΡΕΛΛΟΣ. Πρόσεξε, Κύριε Δημητράκη· καθίσατε ἐκεῖ εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἔχω δέκα ἐπιστολάς δι' ἀντιγραφίην. Ἀναπληρώσατε τὸν χρόνον ὃν ἐχάσατε. Θὰ τὰς ἔχετε ἐτοιμοὺς ἅμα μετὰ τὸ πρόγευμα.

[Δημητράκης μόνος.]

Ἄ! Ἡ δεσποσύνη Ραλλοῦ δὲν εἶνε ὠρισμένη νὰ γίνῃ Κυρία Δημητρίου Πιρικήδη. Ἄ! Ἐδιώχθη μόνον, διότι ἠθέλησα νὰ σκεφθῶ δι' αὐτήν. Αὐτὸ θὰ εἶπῃ ἄνθρωπος νεόπλουτος. Ἐμπορος πλουτήσας. Καὶ εἶνε καὶ ὑπερήφανος διὰ τοῦτο . . . περιουσία συναχθεῖσα μὲ ψεύτικον μέτρον καὶ ἀπὸ πώλησιν καταπατιῶν ζαχάρων — Πῶς μὲ μετεχειρίσθη!! Καὶ διατί; — διότι δὲν εἶμαι πλούσιος. Θὰ γίνω — ἔχω θέλησιν — ἔχω ἰκανότητα· (μὲ ἔμφασιν). Εἶνε καρδιά τιμίου νέου ἣτις πάλλει εἰς τὸ στήθος μου. Εἰς τίμιος νέος εἶνε ἴσος μὲ ὅλον τὸν κόσμον (θλίβει εἰς τὰς χεῖράς του τὰς δοθείσας ἐπιστολάς καὶ τὰς ῥίπτει κατὰ γῆς).. Ναί! Θὰ γίνω πλούσιος . . . ὅταν ἀποφασίσω νὰ φερθῶ, καθὼς οἱ ἄλλοι . . . οὕτω συντέμνεται καὶ ἡ ὁδός . . . ὥστε νὰ νυμφευθῶ τὴν θυγατέρα ἐνὸς μυριοπλάτου. Ἄλλὰ μὲ ἀγαπᾶ! δὲν ἀπώλεσα τὸ πᾶν! — αἱ ἐναντιότητες θὰ σεβασθῶσι τὸν ἔρωτά μας — ἔρωτα, ὅστις εἶνε ἡ εὐτυχία μου, εἶνε ἡ ζωὴ μου — Ἄς σημειώσω αὐτὰς τὰς φράσεις διὰ νὰ τῆς γράψω (σημειοῖ λέγων ἔρωτος, ὅστις εἶνε ἡ εὐτυχία μου, ὅστις εἶνε ἡ ζωὴ μου) Θὰ τῆ ἐκφράσω τοὺς πόνους μου μὲ στίχους συγγινητικούς. Ὁ ἔρωτος πλησιάζει τὴν συναίνεσιν. Ὁ ἔρωτος κάμνει ἴσον τὸν ποιμένα καὶ τὸν μονάρχην. Ὁ ἔρωτος . . . δὲν τὸν ἔχω εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ἀλλ' ἔχω καὶ ἀρκετὸν, — ἐν τοσοῦτῳ θὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ. Ἀγαπῶ τοὺς στίχους — αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι τοὺς στίχους — ἡ γλῶσσα τῶν Θεῶν — θὰ κάμω στίχους. Ἐνθυμοῦμαι τὴν πρώτην μου κατὰκτησιν, κατέστρεψα μίαν γυναῖκα, τὴν ἔκαμα νὰ ἀφήσῃ τὸ πᾶν, οἰκογένειαν.

νειαυ, σύζυγον, τέκνα, περιουσίαν, μὲ στίχους ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε δακτύλων. Εἶμαι φοβερὸς, ὅταν θέλω (ἐγείρεται, προχωρεῖ πρὸς τὴν γωνίαν, κυττάζει εἰς τὸν καθρέπτην, τακτοποιεῖ τὰ μαλλιά του.) Ὅποιαν ὑπεροψίαν ἔδειξεν αὐτὸς ὁ ζαχαρέμπορος. — ἡ φύσις μου ἔδωκε πνεῦμα, καὶ κάποιον ἐξωτερικὸν καλόν. — Νομίζω ὅτι αὐτὰ ἀξίζουν πλειότερον τῶν χρημάτων του. — Δὲν μὲ νομίζει ἴσον του! . . . ἀλλ' εἶμαι ἀνώτερός του. — οὐτιδανὸν μέταλλον. — Ἐμπρὸς, ἄς κάμωμεν στίχους εἰς τὴν κόρην του. (Ἐπανακαθίζει εἰς τὸ γραφεῖον.) Ἀπελπισία . . . αὐτὸ δὲν εἶνε κακὸν ὡς τίτλος.

[Εἰσέρχεται ἡ Βιργινία μὲ μίαν σκοῦπην καὶ ἐν ἑσθκονιστήριον εἰς χεῖρας.]

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ καὶ κύριος ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Πῶς; εἰσθε ἐδῶ, Κύριε Δημητράκη.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Καὶ ὄχι διὰ πολλὰς ἡμέρας, θελκτικὴ Βιργινία.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἐννοῶ ὅτι ἀπέρχομαι τῆς οἰκίας εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθω πλέον.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Σᾶς ἐδίωξαν.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ὅχι! μὰ σχεδόν· ὁ Κύριος Χρονδρέλλος, μὰ ἐγὼ δὲν ξιππάζομαι, ἔλαβεν ἓνα τόνου, ἐν ὕφος τὸ ὁποῖον δὲ μου πρέπει. Ἐδωκα τὴν παραιτήσιν μου.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Ἀχ! Θεέ μου.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἐξετέλεσα τὰς ὑποχρεώσεις μου μὲ τοὺς Κυρίους des Aulnaies, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν καλῶν συστατικῶν εἶμαι τὸ ὀλιγώτερον ἴσος των, καὶ ὅτι ἐχρεώστουν νὰ μου φέρωνται, ὅπως φέρονται μεταξὺ των ἄνθρωποι, καθὼς πρέπει. Ὁ τίμιος ποιμὴν εἶνε καλλίτερος ἀπὸ ἓνα πρίγγηπα κακόν.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Καὶ ἀναχωρεῖτε εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄].

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Βέβαια εἰς τὸ τέλος, διότι δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἀφήσω εἰς ἀμηχανίαν ἀναχωρῶν σήμερον.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Ἀκούσατε, Κύριε Δημητράκη. Μὲ εἶπετε πολλάκις ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ναί! βεβαίως. Σᾶς ἀγαπῶ, θελκτικὴ Βιργινία.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Μέχρι τοῦδε ἀπέφευγον νὰ σᾶς ἀνταποκριθῶ, ἀλλὰ ἡ σημερινὴ εἰδησις μὲ κάμνει νὰ ἀλλάξω σχέδιον! καὶ ἐγὼ ὡσαύτως σᾶς ἀγαπῶ, Κύριε Δημητράκη. Ἡ οἰκογένειά μου εἶνε τιμία, ὁ πατήρ μου εἶνε γεωργός, καὶ ἔκαμε καὶ μικρὰν κατάστασιν . . .

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Δὲν ἔχω ἀνάγκην τῶν ὄσων μου λέγετε διὰ νὰ σὲ εὕρω ἀξιολάτρευτον, ἀκριβὴ μου Βιργινία. (Θέλει νὰ τὴν ἀσπασθῇ).

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Δὲν εἶναι ἡ παρούσα στιγμή δι' ἀστεϊσμούς, Κύριε Δημητράκη. Ἄς ὀμιλήσωμεν σπουδαίως. Θὰ ἀναχωρήσετε ἐντεῦθεν ἅμα δυνηθῆτε, θὰ σᾶς δώσω μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν πατέρα μου.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν πατέρα σας; . . . ἀλλὰ δὲν φοβεῖσθε μὴ καὶ ὑποψιασθῇ.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Ὅτι ἀνταγαπώμεθα;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ναί!

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Μὰ αὐτὸ ἴσα ἴσα θὰ τὸν γράψω.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Δὲν ἐννοῶ.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Πῶς δὲν ἐννοεῖτε; Θὰ γράψω εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι μὲ ἐρωτεύεσθε.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἀλλὰ θὰ δυσανεστηθῇ.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Ποσῶς, ποτέ. Θὰ τὸν περιγράψω τὰ καλὰ προτερήματα ὅσα ἀνεκάλυφα εἰς σέ. Θὰ τὸν εἶπω ὅτι νομίζω πῶς θὰ μὲ καταστήσης εὐτυχῇ. καὶ . . . τὸ ὑπόλοιπον μένει εἰς σᾶς. θὰ ὀμιλήσετε τοῦ πατρός μου.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἀλλὰ! τί θέλεις νὰ εἶπω; . . . Δὲν εἶνε συνήθεια νὰ ἔχοι ἐμπιστευτικούς τοὺς πατέρας εἰς οὗτου εἶδους ὑποθέσεις.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Τώρα καὶ ἐγὼ δὲν σνοῶ. Πῶς ἀνευ τοῦτου θέλεις ἢ ὑπόθεσις.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἄλλὰ ποῖα ὑπόθεσις.
 ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Ποτὲ δὲν θὰ ὑπάγω ἐναντίου
 τῆς θελήσεως τῶν γονέων μου, καὶ ἀφ'
 ἑτέρου εἶμαι μόνον δέκα ἐννέα ἐτῶν, δὲν
 βιάζομαι.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἐγὼ ἔχω ἐν σχέδιον τὸ
 ὁποῖον εἶνε καλλίτερον. Σὰς ἀγαπῶ, μὲ
 ἀγαπᾶτε. Ἀναχωρῶ τῆς οἰκίας, ἀλλὰ
 θὰ εὔρω εἰς ἄλλην τὴν θέσιν μου. Θὰ
 ἐξέρχεσθε τὴν Κυριακὴν. Λοιπὸν θὰ
 ἔρχεσθε νὰ μὲ βλέπετε πᾶσαν ἡμέραν
 ἐξόδου.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Νὰ πηγαίνω νὰ σὰς βλέ-
 πω... Ἄλλ' ἐγὼ δὲν λογαριάζω νὰ
 μείνω εἰς ὑπηρεσίαν οἴκου, ἅμα ὑπαν-
 δρευθῶ.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Πῶς ἅμα ὑπανδρευθῆς,
 μήπως σκοπεύετε νὰ ὑπανδρευθῆτε;

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Τί λέγετε, Κύριε Δημητράκη,
 τί εἰδους παιγνίδι παίζομεν; (μὲ ἀπο-
 ρίαν).

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. (μὲ ἔμφασιν) Τὸ θελ-
 κτικὸν παιγνίδι τοῦ ἔρωτος. (Θέλει νὰ
 τὴν φιλήσῃ).

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Ἠσυχάσατε. Λέγετε ὅτι μὲ
 ἀγαπᾶτε. Εἶμαι κόρη, εἶσθε νέος, οἱ
 γονεῖς μου μὲ ἀγαποῦν εἰς βαθμὸν νὰ
 μὴ ἀρνηθοῦν τίποτε. Σὰς λέγω νὰ ὑπά-
 γετε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν πατέρα μου.
 Νομίζω ὅτι εἶμαι πολὺ ἐξηγημένον.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Σὲ βεβαιῶ, δὲν εἶναι πο-
 σῶς ἐξηγημένον. Τί ἔχει νὰ κάμῃ ὁ πα-
 τήρ σου διὰ τὰ μεταξὺ μας.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Σὰς τὸ ξαναλέγω. Δὲν ὑπαν-
 δρεύομαι, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ
 πατρός μου.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. (Γελῶν, καὶ μόλις δυνά-
 μενος ἐκ τοῦ γέλωτος νὰ ὁμιλήσῃ.) Ὡ!
 Πρόκειται νὰ ζητήσω τὴν δεξιάν σας
 ἀπὸ τὸν κατασκευαστὴν τῶν ἡμερῶν σας;
 Ἄ! ἀκριβὸν μου τέκνον, δὲν ἐννόουν
 τοῦτο, ἐντροπή! νὰ ἀλυσσοδέσωμεν τὴν
 ἐλευθερίαν, ὁ γάμος σκοτῶνει τὸν ἔρωτα.
 Ὅχι! Ὅχι! ἀκριβεστάτη Βιργινία,
 μακρὰν δεσμῶν τοιούτων, δὲν ἔχομεν
 τάχα δεσμούς ἀνθέων, ὄχ... τὴν βλέ-
 πεις ἐκεῖ, πόσον εἶνε κουτὴ.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Καὶ τί λοιπὸν, κύριε, δὲν θέ-
 λετε νὰ μὲ νυμφευθῆτε.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Μά! ἀκριβὸν μου τέκνον,
 ἐπέρασεν ἡ μόδα, δὲν ἱπανδρεύονται πλέ-
 ου, κατηργήθη ὁ γάμος.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Διατί λοιπὸν πρὸ τριῶν μη-
 νῶν μὲ λέγετε ἀδιακόπως ὅτι μὲ ἀγα-
 πᾶτε;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Λοιπὸν... τότε...

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Λοιπὸν τότε, εἰάν ὡσαύ-
 τως μὲ ἀγαπᾶτε, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην
 τῆς συγκαταθέσεως οὐδενός, διὰ νὰ ἀπο-
 λαύσωμεν τελείαν εὐτυχίαν.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Λοιπὸν τότε πηγαίνετε εἰς
 τὸν πατέρα μου.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Βλέπεις ἐκεῖ τὴν ἐπιμο-
 νήν της. Ἐμπρὸς, ἀκριβὸν μου παιδί, ἄς
 πηδῆσωμεν αὐτὸν τὸν φράκτην. Ἐχω
 εἰς τὴν ἀπόλυτον θέλησίν σας ἔρωτα,
 ὅσον καὶ ἂν θέλετε, τὸν πλεον τρυφε-
 ρὸν ἔρωτα τέλος πάντων, ἀριθμὸς πρῶ-
 τος, ἀλλ' εἶμαι ἐχθρὸς τοῦ γάμου, σὰς
 ἀγαπῶ! Δὲν ὑπάρχει ἀντικείμενον τὸ
 ὁποῖον νὰ ἀγαπῶ ὅπως σὰς... καὶ αὐτὸ
 θὰ εἶπη συμβίωσις, ἀγάμου μὲ ἄγαμου.
 Σπουδαίως εἶπέτε μου, ποῦ ἐλάβετε αὐ-
 τὴν τὴν βλακώδη τοῦ γάμου ιδέαν.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Δὲν βλέπω ὅμως καὶ τὸ ἀλ-
 λόκοτον τῆς ιδέας μου.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Παῦσε πλεον, μικρά
 μου παιδοῦλα, μὴ σκέπτεσαι ἐπ' αὐτοῦ
 πλεον.

[Εἰσέρχεται ὁ Εὐσέβιος.]

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Κύριε Δημητράκη, ὁ κύριός
 μας σὰς περιμένει εἰς τὴν αἴθουσαν
 τοῦ φαγητοῦ.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ὡ! Θεέ μου! καὶ αἱ ἐπι-
 στολαί του. (Συνάζει τὰς κατὰ γῆς ἐπι-
 στολάς, τὰς τευτῶνει, καὶ τὰς διορθώ-
 νει μὲ τὸ μανίκι του.) Πρέπει ὅπως δῆ-
 ποτε νὰ εὔρω ἐν ψεῦδος καταβαίνων
 τῆς κλίμακος. Εἶνε τεσσαράκοντα βαθμί-
 δων μὲ δίδουν καιρὸν πλειότερον τοῦ δέ-
 οντος. Ἄ! ἡ πτωχὴ Βιργινία. Εἶνε σὲ
 βεβαιῶ νόστιμος μὲ τὰς ιδέας της.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Κυρία Βιργινία, ἐπεθύμουν
 νὰ σὰς ὁμιλήσω. Θὰ ξαναλέβω μόλις πε-
 ραιωθῆ τὸ πρόγευμα.

[Ἀπέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

BIRGINIA μόνη.

BIRGINIA. Ἄ! τώρα ἐννοῶ! δηλαδή ὁ κύριος Δημητράκης δὲν δύναται νὰ μὲ ὑπανδρευθῆ, καθόσον εἶνε μεγάλος κύριος. Μόνον καταδέχεται νὰ ρίψη ἐπ' ἐμοῦ ἐκ τοῦ ὕψους τῆς τάξεώς του βλέμματα τινα ἐρωτικά. Ἐνας ὑπαλληλικός μὲ 80 φράγκα τὸν μῆνα, μολονότι τὸν διώκουν, καὶ κύριος οἶδε. Εἶνε ἀπίστευτον ἐπειδὴ ἔχει μισὴ πήχη τσόχα, ἣτις σκεπάζει τὴν ράχιν του καὶ μίαν goha camera δὲν ἤξεύρω μὲ πόσα μπαλώματα, νομίζει ὅτι κάτι εἶνε, φαντάζεται ὅτι εἶνε ἀνωτέρας τάξεως τῆς θυγατρὸς ἐνὸς τιμίου γεωργοῦ. Ὡς ἐὰν μία νέα τιμίας οἰκογενείας δὲν εἶνε ἴση μὲ ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ κύριος Δημητράκης μ' εὕρισκει φαντασμένην, ἐπειδὴ θέλω νὰ τὸν νυμφευθῶ. Ἐνας ὑπάλληλος διωγμένος δὲν δύναται νὰ καταβῆ μέχρις ἐμοῦ. Φοβεῖται μὴ ἐξευτελισθῆ. Ἄλλ' ἐγὼ ἤθελον ἐξευτελισθῆ. Μὲ προξενεῖ οἶκτον.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ καὶ BIRGINIA

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Εἰσθε πολὺ καλῆ, διότι μὲ περιεμείνατε.

BIRGINIA. Νὰ σοῦ εἰπῶ εἰλικρινῶς, οὔτε τὸ ἐσκέφθην, καὶ σὲ βεβαιῶ ἔμεινα τυχαίως. Πρέπει νὰ βιασθῶ νὰ τελειώσω τὴν δουλειάν μου. (Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς σκηνῆς σκουπίζει σύρει καὶ ξαναθέτει τὰ ἐπιπλα, ξεσκονίζει.)

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Εἶνε ἀληθές, κυρία Βιργινία, ὅτι θὰ ὑπανδρευθῆτε μὲ τὸν ἵπποκόμον; (Ἀναστενάζει ἐκ βάθους καὶ δυνατά.)

BIRGINIA. Τίς σὰς τὸ εἶπεν! Ποῖος εἶναι ὁ ἵπποκόμος;

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Ὁ ἵπποκόμος τοῦ κυρίου Ῥαῦμόνδου.

BIRGINIA. Καλὲ, τί λέγεις;

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Ναί!

BIRGINIA. Ποῖος σοῦ εἶπε αὐταῖς ταῖς ἀνοηταῖς, κύριε Εὐσέβιε; ψεῦδος.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Πῶς δὲν εἶνε ἀληθές. Δὲν θὰ τὸν ὑπανδρευθῆτε;

BIRGINIA. Ἐγὼ νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν ἵπποκόμον τοῦ κυρίου Ῥαῦμόνδου, ἕνα ὑπηρετὴν ἵππων, ὅστις δὲν ἔχει παρὰ τὴν θέσιν του, τὸν ὁποῖον δύναται αὐριον νὰ διώξουν καὶ νὰ εὐρεθῆ εἰς τὸν δρόμον. Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ! Δὲν εἶμαι τόσο τρελλή, ὥστε κἄν νὰ τὸ σκεφθῶ τὸ ἀγρικῆτιν τοῦ πατρός μου εἶνε καθαρὸν κτήμα του, καὶ δὲν θὰ μὲ ὑπανδρεύσῃ, χωρὶς νὰ μὲ δώσῃ μίαν κόφφα μὲ ρούχα καὶ προῖκα χρηματικὴν.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Ὡ κυρία Βιργινία, μὲ τὸ πρόσωπόν σας δὲν ἔχει ἀνάγκη τις οὔτε ἀπὸ κόφφαν οὔτε ἀπὸ προῖκα. Λοιπὸν εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, διότι δὲν εἶνε ἀληθῆς ἡ ὑπανδρεία σου.

BIRGINIA. Εἰς τί δύναται νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ τοῦτο, κύριε Εὐσέβιε; (Τὸν σπρώχνει συγχρόνως λαμβάνουσα τὴν ὀπισθεν αὐτοῦ καρέκλαν ὅπως τὴν σκουπίσῃ.)

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Ἐχω μερικὰς οἰκονομίας, κυρία Βιργινία, κάμει. Ἐχω δύο χιλιάδας φράγκα. Ἐχω ἐπίσης καὶ ἕνα ἐξάδελφον ὅστις μὲ ὑπεσχέθη νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ κάμω ἐμπόριον.

BIRGINIA. Τόσο καλλίτερα γιὰ σὰς, κύριε Εὐσέβιε.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Καὶ διὰ σὰς ὡσαύτως, ἐὰν τὸ θελήσετε.

BIRGINIA. Πῶς καὶ δι' ἐμὲ, κύριε Εὐσέβιε.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Ἐὰν θελήσετε νὰ γίνετε, κυρία Εὐσεβίου, θὰ ἦσθε ἡ κυρία καὶ ἐμοῦ καὶ τῆς περιουσίας μου.

BIRGINIA. Οὐδὲ τὸ σκέπτεσθε, κύριε Εὐσέβιε... βεβαίως;

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Ἀπ' ἐναντίας, τὸ σκέπτομαι καὶ παρὰ πολὺ. Καὶ κοντεύω μάλιστα νὰ γίνω βλάξ δι' αὐτό. Καμμιά φορὰ λησμονῶ, κοντεύω νὰ χάσω τὸν νοῦν μου. Ὡς ἐκ τούτου ἐπιπλήχθην πολλάκις καὶ ἐὰν ἐξακολουθήσῃ, ἴσως μὲ διώξῃ ὁ κύριος des Aulnaies.

BIRGINIA. Λοιπὸν ἐὰν τὸ σκέπτεσθε, φροντίσατε νὰ μὴ τὸ σκέπτεσθε.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Καὶ διατί;

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Ἐπειδὴ... (Μένεισιωπηλή.)
ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Ἐπειδὴ... δὲν εἶνε ὑπάν-
τησις.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Εἶνε ἡ καλλιτέρα, καὶ δὲν
δίδω ἄλλην.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Μὲ φαίνεται μολαταῦτα, κυ-
ρία Βιργινία, ὅτι, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος
τῆς αὐτῆς τάξεως καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπαγ-
γέλματος σᾶς κάμνη μίαν ἔντιμον πρό-
τασιν, τὸ ὀλιγώτερον ποῦ δύνασθε νὰ
κάμετε μὴ θέλουσα, εἶνε νὰ εὔρετε κα-
λὴν πρόφασιν.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Δὲν σᾶς λέγω διατί δὲν θέλω,
καθόσον ἴσια ἴσια ἢ πρόφασις εἶνε καλὴ,
καὶ διὰ τοῦτο θὰ σᾶς δυσαραστήσῃ.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Λέγετε πάντοτε.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐπειδὴ
ἐπιμένετε τόσο, τόσο χειρότερα γιὰ
σᾶς, κύριε Εὐσέβιε, ἐγὼ δὲν δύναμαι
νὰ ὑπανδρευθῶ μὲ μελαψόν.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Μὲ ἐκλαμβάνετε διὰ μαῦρον,
κυρία.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Σᾶς ἐκλαμβάνω ὅτι εἴσθε,
κύριε Εὐσέβιε. Ἴδου ὁ καθρέπτης. Κυτ-
ταχθῆτε.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Πῶς! Ἀποποιεῖσθε λοιπὸν
διότι τὸ χρῶμά μου ἔχει ὀλίγην διαφο-
ρὰν χρώματος ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Εἰπέτε πολλὴν, κύριε Εὐ-
σέβιε.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον τρέχει εἰς
τὰς φλέβας μου εἶνε ἐπίσης κόκκινον ὡς
τὸ ἰδικόν σου, ἡ καρδιά μου εἶνε ἀγαθὴ
ὡς ἡ ἰδική σου. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐγεννή-
θην πλησιέστερα τοῦ ἡλίου παρὰ σᾶς,
μὲ ὑποθέτετε κατώτερόν σας, ἀλλὰ τὰ
φρούτα τὰ ὁποῖα εἶνε πλέον χρωματι-
σμένα ὑπὸ τὸν ἡλιον εἶνε τὰ καλλίτερα.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Ὅσα λέγετε εἶνε πιθανώτα-
τα, κύριε Εὐσέβιε, ἀλλ' αὐτὸ ποῦ σᾶς
εἶπον εἶνε πεποιθήσις, καὶ πιθανὸν νὰ
μὴ ἦτο καὶ σκέψις μου, ἀλλ' ὁ πατήρ
μου δὲν θὰ δώσῃ ποτὲ τὴν συγκατά-
θεσίν του.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Πῶς ἕνας χωρικός.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ. Νά! χωρικός, ἐπειδὴ τὸ λέ-
γετε, ἀλλὰ λευκός.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Φθάνει.

ΒΙ. ΓΙΝΙΑ. Καὶ τὸ ὑστερον δὲν ἔχει αἰ-

μα νέγρου εἰς εἰς τὰς φλέβας του. ἴ-
γίαινε. (Ἐξέρχεται).

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. (μόνος). Ἀνόητος φυλὴ.
Τιμιότης, καλὴ καρδιά, ἔρωσ, αὐτὰ δὲν
εἶνε τίποτε, ἐπειδὴ εἶμαι μιγᾶς. Στὸ
διάβολον ζῶα. (Ἐξέρχεται).

(Ἡ σκηνὴ πίπτει, καὶ παρουσιάζεται ἕτερος
εἰς τὴν φαίνεται εἰσερχόμενος ὁ Εὐσέβιος, κατόπιν
τοῦ τὸ ὁ Νέγρος Ἀπολλων.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ καὶ ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΑΠΟΛΛΩΝ. (κτυπᾷ εἰς τοὺς ὤμους τὸν
Εὐσέβιον) Μπά! σὲ ζητῶ παντοῦ, ἐχά-
λασα τὸν κόσμον, Κύριε Εὐσέβιε, διὰ
νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ καταϊβά-
σουμε τὰ ξύλα ἀπὸ κάρρο τὸ ὁποῖον
ἔστειλαν, ἔλα ὀγρίγορα.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Ἀπόλλων! Δὲν σοῦ δίδω τὸ
δικαίωμα νὰ μὲ κτυπᾷς εἰς τὸν ὤμον,
καὶ πρέπει νὰ μὲ ὀμιλῆς ὄχι μὲ τόσο
θάρρος, τὸ ἀκούεις; Νὰ ἦνε ἡ τελευ-
ταία φορὰ καθ' ἣν σὲ τὸ λέγω.

ΑΠΟΛΛΩΝ. Δὲν σᾶς ὀμιλῶ, νομίζω,
ἀπρεπῶς, κύριε Εὐσέβιε, σᾶς ὀμιλῶ,
καθὼς ὀμιλοῦν δύο καλοὶ σύντροφοι.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ. Δὲν εἶμεθα οὔτε καλοὶ οὔτε
κακοὶ σύντροφοι. Ἀπόλλων, ἔχεις ὠρι-
σμένην τὴν δουλειάν σου, καὶ ἐγὼ τὴν
ὑπηρεσίαν μου. Δὲν εἶμεθα ποσῶς σύντρο-
φοι. Σημείωσε ὅτι ἂν δὲν ἦμεθα εἰς τὴν
Γαλλίαν, δὲν ἠθελες τολμᾷ νὰ μὲ ὀμι-
λῆς, ὅπως τὰ κάμνεις. Ἦθελες κάμει
γνωριμίαν μὲ ἕνα καλὸ στιλιάρι. Νὰ
μὴ σοῦ τὰ ξαναειπῶ πλέον. Μὴ λησμο-
νήσῃς ἄλλοτε τὸ σέβας ὅπερ μὲ χρεω-
στεῖς, βρωμάραπα, γαῖδουρονέγρο.

[Ἐξέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΑΠΟΛΛΩΝ μόνος.

ΑΠΟΛΛΩΝ. Νέγρος! Νέγρος! Δὲν εὐρί-
σκουν ἄλλο ἀπ' αὐτὸ νὰ λέγουν. Νομί-
ζουν ὅτι ἐπειδὴ ἔχω χρῶμα μαῦρον δὲν
εἶμαι διὰ τοῦτο ἄνθρωπος, καθὼς αὐτοί.

Καὶ αὐτοὶ οἱ καταραμένοι μελαψοὶ, εἶνε πλέον λευκοὶ, ἀπὸ τῶν καταραμένους λευκοῦς. Δηλαδή, ἐπειδὴ οἱ παππάδες μας λέγουν ὅτι ὁ διάβολος εἶνε ἄσπρος, νομίζω ὅτι εἶνε μελαψός. Μὰ ἂν ἦνε ἔτσι, τότε δὲν βλέπω γιατί νὰ ἀφήσω τὴν πατρίδα μου καὶ τὰς γαίας μου, νὰ ἀλλάξω τὴν θρησκείαν μου καὶ νὰ πάρω τὴν χριστιανικὴν, ἣτις διδάσκει τὴν ἰσότητά, διὰ νὰ μὲ μεταχειρίζονται τοιοῦτοτρόπως... Νέγρος!... ναί! σκάστε εἶμαι Νέγρος... ἔπειτα... κάλλιον Νέγρος παρὰ μελαψός, τὸ ὀλιγώτερον ἢ μάννα μου ἦτον γυναῖκα τοῦ πατέρα μου. Ἐνῶ οἱ μελαψοὶ εἶνε σχεδὸν πάντοτε παιδιὰ μούλικα, ἢ μιᾶς ἀστεφάνωτης. Ἀγαπῶ καλλίτερα νὰ ἦμαι μαῦρος παρὰ λευκός. Εἰς τὸν Θεὸν μπροστὰ δὲν εἶνε οὔτε μαῦροι οὔτε ἄσπροι. Ὁ Θεὸς δὲν εἶνε οὔτε ἄσπρος, οὔτε μαῦρος, ὁ Θεὸς εἶνε φῶς, εἶνε ἥλιος. Ἐνώπιόν του εἶμεθα ὅλοι τὸ ἴδιον, ἴσοι. — Ποιὸς πάλι κτυπᾷ τὴν πόρτα.

[Μισοανοίγει τὴν θύραν.]

(Μία φωνή.) Ἐνας πτωχὸς τυφλός, ὅ,τι σὰς φωτίσῃ ὁ Θεός.

ΑΠΟΛΩΝ. Καὶ ἄλλος πάλιν. — Ξεκουμπίσου, δὲν δίδουν ἐδῶ. Δὲν θὰ ξεγλυτώσουμε πλέον ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ψωρανθρώπους.

[Σπρώχνει μὲ δύναμιν τὴν θύραν ἢ σκηνὴν ἀλλάσσει.]

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

[Εἰς τὸν δρόμον εἰς τυφλὸς παίζων κλαρινέτο καὶ ὀδηγούμενος ἀπὸ σκύλου. — Εἰς κουτσός πτωχὸς ἀκουμπῶν εἰς πατερίτσα.]

ΤΥΦΛΟΣ. Γιὰ γαιδούρια αὐτοὶ οἱ ὑπηρέται — τὰ τεμπελόσκηλα — Σοῦ μιλοῦν χειρότερα ἀπὸ τ' ἀφεντικά τους. (Παίζει κλαρινέτο κυττάζων πρὸς τὴν οἰκίαν) — Ποῖος εἶνε ἐκεῖ.

ΧΩΛΟΣ. Εἰς συνάδελφος.

ΤΥΦΛΟΣ. Εἰς τυφλός.

ΧΩΛΟΣ. Ὅχι! ἓνας κουτσός.

ΤΥΦΛΟΣ (μὲ περιφρητικὸν τόνον.) Ἄ! εἶνε ἓνας κουτσός· ξεύρεις, κουτσέ, μουσική.

ΧΩΛΟΣ. Γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, τάχα γιατί

παίζεις τὴν τσαμποῦνα περηφανεύεσαι· ὠραῖο λαλούμενον, ξεκουφαίνει κείνους ποῦ τ' ἀκοῦν καὶ στραβώνει ὅσους τὸ παίζουν. Περηφανεύεσαι τάχα γιατί εἶσαι στραβός; καὶ ποῖος δὲν εἶνε λιγάκι στραβός; — Ἐγὼ εἶμαι κουτσός, ἀλλ' ὄχι, καθὼς οἱ ἄλλοι κουτσοί. Ἐχω δίπλωμα νὰ κάμνω τὸν πτωχὸν, ἔχω χαρτὶ μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ δημάρχου καὶ μὲ τὴν βουῖλλα τοῦ ὑπουργοῦ, τὸ καταλαβαίνει, καὶ κάμνω τὸ ἐμπόριον σὰν τίμιος ἄνθρωπος. Βέβαια, κύριε μουζικάντη. Δὲν ἀλλάξω τὴν κουτσαμάρα μου μὲ τὴν στραβομάρα σου, διότι θὰ μὲ γελοῦν κάθε στιγμή. Σοῦ συγχωρῶ τὸ φέρισμό σου καὶ τὴν ἀγνωθία σου, γιατί εἶσαι στραβούλιακας.

[Ὁ τυφλὸς θυμώσας, γυρεύει ἓνα γόρω του νὰ πιάσῃ τὸν χυλόν, ἔπειτα σηκώνει τὸ ρόπαλόν του καὶ κατὰ λάθος κτυπᾷ τὸν σκύλον του.]

(Ἐκ τῶν τοῦ Alphonse Karr.)

Μετάφρασις Θ. Ι. ΚΟΛΟΚΟΤΙΩΝΗ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ

τοῦ φίλου μου καὶ πάλαι συμφοιτητοῦ μοι Κυρίου Ἀλεξάνδρου Ἰσχυρίδου μετὰ τῆς Κυρίας Ἀσπασίας Ν. Γάτσου.

(κατὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν διάδοσιν αὐτῶν μεταβαινόντων εἰς Κωνσταντινούπολιν.)

Σελήνην, ἄστρα καὶ λοιπὰ, ἀνέμους καὶ νεφέλας καὶ φλοίσθους καὶ βράκια, ὦ Μοῦσα, δὲν ζητῶ· Δὲν σ' ἐρωτῶ ὁ οὐρανός γλαυκός ἂν ἦν ἢ μέλας; ἂν Βορρᾶς ἢ Ζέφυρος φυσᾷ, δὲν σ' ἐρωτῶ.

Ἐλθέ, ἢ μετ' ἐπιμονῆς πικρῶς καταρασθεῖσα τοσάκις τὸ ἀμείλικτον, ταχὺ τοῦ χρόνου βῆμα· ἢ μέχρις Ἀκροπόλεως κ' Ἠλίου ὑψωθείσα κατάδα, καὶ τὸ φρόνημα θ' ἀλλάξῃς παραχρῆμα.

Θὰ γῆς πῶς παρέργεται ὁ χρόνος; ῥόδα σπείρων, εὐδαιμονίαν ἀληθῆ εἰς τοὺς θνητοὺς θωρῶν, θὰ γῆς πῶς παθῶν τοὺς παλμοὺς νὰ στέφῃ διαπύρων, σωρὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἐλπίδων φλογερῶν.

Ἄστρος τὰ ἄστρα· ὑψηλὰ ἐτέθησαν ἐκεῖνα.

Εἶν' ἀγανθῆς ὁ οὐρανός καὶ δὲν θὰ εὖρης πέρας βυθιζομένη εἰς αὐτὸν· παρήγορον ἀκτίνα θὰ ἔχῃς, ἂν ἀπὸ μακρὰν προσδύληψις τοὺς ἀστέρας.